

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Vndecimus. Quod finaliter in altiori (scilicet amatiua) virtute,
vniatur diuinae essentiae, vt in se est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

fluat atque deficiat in seipsa, ac victa amore, stupens præ admiratione eius, quam contemplatur, maiestatis, ac claritatis immensæ, præ Deitatis, quam cernit, deliciosissima serenitate, nesciat de seipsa. sic quidem repente tam validè illustratur, ac inflammatur, vt prorsus succumbens, vires & sensus corporales amittat. tunc enim mens in increatæ lucis secretum inducta, in infinitæ lucis abyssu demergitur, in æternæ felicitatis oceano rapta deperditur: ac amoris immensi igne inuoluta comburitur: atque in superuastissimæ, ac superplanissimæ solitudinis, impertransibili, & immensa amplitudine securissimè errat, feliciter deuiat, perdens seipsam, nesciens vbi, vel quomodo.] ita tamen vt simul, & [quasi a amplexibus amoris, quod intus tenet, & nescit quid sit, totis viribus tenere concupiscat,] & hoc ipsum tandem fieri non tam per actiones intellectus, quam virtute amatiua perfectissimè excitata, consequenter dicendum erit,

Quod finaliter in altiori (scilicet amatiua) virtute uniatuŕ diuina Essentia, vt in se est.

ARTICVLVS VNDECIMVS.

QVonam igitur pacto tandem bonum consecuturi sumus; bonum enim intellectu superius, intellectu non consequimur. sicut neque intelligibile sensu. attendenda est ergò [ratio discriminis apprehensiuæ, *b* & appetitiuæ

potentiæ, quæ consistit in modo operandi. apprehensiuæ enim trahit obiectum ad animum; appetitiuæ tendit in ipsum obiectum vt in se est, extra ipsam animam. amor etiam cum sit in vi appetitiuæ, quæ respicit rem secundum quod in se est; ad perfectionem amoris sufficit quod res prout in se est apprehendatur, & ametur. & ob hoc contingit, quod aliquid plus ametur, quam cognoscatur, quia potest perfectè amari, & si non perfectè cognoscatur:] hinc etiam [intellectus fit in actu per hoc, quod res intellecta est in intellectu, secundum suam similitudinem, voluntas autem fit in actu, non per hoc, quod aliqua similitudo voliti sit, in volente, sed ex hoc, quod voluntas habet quandam inclinationem ad rem volitam, processio autem quæ attenditur secundum actionem voluntatis nõ consideratur secundum similitudinem, sed magis secundum rationem impellentis, & nõ nentis in aliquid.] iure merito ergò super intellectum ponimus bonum tanquam id quod intellectu latius sit. intelligentiam enim videmus non seipsa contentam esse; sed tanquam finem appetere intelligibile, vel plusquam intelligibile bonum. imò neque essentia, neque vita, neque mens seipsa contenta est; illa enim ad vitam semper annitur, hæc ad mentem, mens ad bonum, tum intelligendo, tum volendo. Bonum verò, cum in resoluendo sit vltimum, ad aliud non contendit: nam sufficienter per intellectum prius mota [voluntas *d* seipsa in

a S. Bonau. solil. c. 2. ex Aug. *b* S. Th. 1. 2. q. 27. a. 2. *c* Opusc. 53. de intell. & intellig. d. 1. q. 9. a. 3. 6.

sam mouet:] & diuinæ essentia vnitur
 vt in se est. [cum enim Deum *a* per vo-
 luntatem diligo, meipsum transformo.
 Hæc enim est virtus amoris vt talem te
 esse oporteat, quale est illud 'quod a-
 mas.] [principalis enim *b* affectio quæ
 est scintilla synerisis, sola spiritui diuino
 vnibilis non minus excedit intellectu,
 quam intellectus rationem, & ratio i-
 maginationem: vnde & actionem suam
 ab intelligentia totaliter separatam ha-
 bet, eidem mirabiliter supereminens.
 sicut Ordo Seraphin, qui interpretatur
 ardens, est vicinior Deo quã Cherubin,
 qui interpretatur plenitudo scientiæ, &
 per consequens vberius, perfectius, &
 prius recipit à Deo influentiam. & hæc
 potentia vt est supremum in spiritu, ferè
 ab omnibus ignoratur, nisi quibus ab
 igne Spiritus Sancti, apex affectus im-
 mediata tangitur, & mouetur.]

In praxis igitur exercitio, & quando
 per species expressas intellectus agentis,
 ac stylo ordinario, modi operandi su-
 pernaturaliter per dona intellectus, ac
 maximè sapientiæ: vel quando non per
 species infusas, seu eminentiori modo,
 scilicet per immediatas commotiones
 voluntatis à Spiritu Sancto excitatas si-
 ne præiudicio intellectu directo, procedi-
 tur. [intellectus *c* & superior affectus
 aut amatiua vis pariter gradiuntur ad
 perueniendum in Deum, vsque ad ex-
 tremum, quo intellectus peruenire po-
 test. dein intellectus cum omni consi-
 deratione manet foris, & vis amatiua

sola ingreditur.] quia sufficienter [bo-
 num *d* intellectum est proprium obie-
 ctum voluntatis.] ita vt ad perfectio-
 res, & sibi soli debitas functiones exer-
 citio intellectus non egeat. hinc [a-
 ctui dilectionis *e* conuenit vnire, &
 transformare; hoc autem nullus attri-
 buit intellectui propriè, & sic patet pla-
 nè, quod actus dilectionis excellit, &
 præcedit actum cognitionis intellectu-
 alis in aliquo gradu: in quantum autem
 illum excellit, in tantum etiam excedit,
 attingendo Deum in aliquo gradu di-
 lectionis, ad quem actus intellectus ex-
 tendi non potest, quia superintellectua-
 lis est, saltem in hac vita, quia in patria
 videbimus Deum sicuti est.] iam velim
 [intelligas *f* quanta sit vis veri amoris, &
 dilectionis, si tamen intelligi potest;
 quoniam dilectio supereminet scientiæ,
 & maior est intelligentia, plus enim di-
 ligitur, quam intelligitur. intrat dile-
 ctio, & appropinquat, vbi scientia fo-
 ris stat.]

Cæterum in hac eminenti voluntatis
 actione, & vita mirabile profectò est
 boni ipsius imperium; incredibilem
 namque facilitatem cum immensa po-
 testate coniungit: cum enim infinitate
 possit omnia profus implere, vim infert
 nulli. omnia vel minima quæque, per-
 suasione quadam occulta facilè ducit,
 mouetque vltro moueri volentia; cum-
 que nihil res omnes velint suapte natu-
 ra nisi bonum, nullius imperium magis
 voluntarium, & clementius, & suauius
 est,

a S. Bonau. solil. ex S. Bern. in med. c. 1. *b* Harph. l. 1. p. 2. c. 48. *c* Idem l. 2. p. 3. c. 58. *d* S. Thom.
 cont. Gent. c. 81. *e* S. Bonau. s. itin. ater. d. 5. *f* S. Bonau. itin. s. ater. d. 5. ex Hug.

est, quam Boni. cum etiã [affectus sit quãdam & spontanea, & dulcis ipsius animi ad (Deum) inclinatio:] res appetenda *b* facilius mouet, sua bonitate,] ipsam voluntatem reciprocè: [per *c* appetitum scilicet, per quem omne mouens per se mouetur:] ita vt [amor ipse secundum quod est propensio *d* amantis in bonum amatum, sit velut nexus, & vinculum vtriusque.] & sic [*e* amor suapte natura contendit ad vnionem non solum per affectum, verum etiã per realem amantium coniunctionem illam, quã sit possibilis.] præsertim cum sit motus intimus efficacique ad vnendum, & commiscendum, præstantique modo res inter se colligandum. [nec vllum patiatur *f* medium inter se, & obiectum, quod est Deus; sed vehementer tendat in ipsum immediatè, nec vnquam quiescat donec omnia transeat, & ad ipsum & in ipsum veniat.] idque [impetu *g* sui ardentis desiderij, quem sequens amato appropinquat quantum potest; & eò amplius sitiens intrare ipsum cupit, & esse cum Christo, & tam propè, vt si fieri possit, hoc idem ipsum sit, quod ipsum est.] atque ita [quod est pondus in corporibus, hoc est amor in spiritibus. amor meus, pondus meum *h* eò feror quocunque feror. dono tuo accendimur, & seorsum ferimur, inardescimus, & intus ascendimus per ascensiones in corde, ad pacem Ierusalem.] hoc autem pondus Spiritus san-

cti, nescit tarda molimina. vnde eiusmodi [motione, & inhiatione *i* tendente in rem amatam nihil velocius; nihil acutiùs, nihil subtiliùs amore, aut penetrabiliùs: quia natura non quiescit, donec naturaliter totam amabilis penetraverit virtutem, & profunditatem, & totalitatem quantum potest;]

Tum demum voluntate scilicet, seu amatiua virtute, tam eminenter in consortio diuinæ naturæ vnita, indicibili gaudio, [inter actionem *k* & otium, amor & fruitio viuunt. amor semper vult operari; quandoquidem perennis est actio cum Deo; fruitio semper otio vacat, cum sit supra velle, ac desiderare in dilecto, in formæ-nescio, ac nudo amore complexus.] ita vt mysticus [nec *l* sciat, nec sentiat seipsum, neque Deum, neque creaturam aliquam, nisi solum amorem quem gustat, & sentit, à quo possidetur in quadam simplici, & nuda otiositate feliciter.] quod autem in amore tam eminenter, & intense excitato adhuc etiã diuinum quoddam lumen permaneat, consequenter dicendum est,

Quod nimirum hoc stante amoroso voluntatis excessu saltem coexistat in mente diuinum lumen, intellectu superiori.

ARTICVLVS DVODECIMVS.

I Am fortè quærat aliquis primò, an intellectu hic foris stante, & nullum

a Harph. l. 3 p. 2. *b* c 9. ex Hug. *c* S. Thom. cont. Gent. l. 1. c. 13. *d* 2. 2 q. 82. a. 1. *e* 1. 2. quæst. 28. a. 1. *f* S. Bonau. 4. itin. atern. d. 6. *g* Hugo apud S. Bonau. ibid. *h* S. August. l. 13. confess. c. 9. *i* Lincon. apud Bonau. 4. itin. atern. d. 5. a. 3. *k* Rusbroch. de 7. amor. grad. c. 14. *l* Taul. instit.